

երկրի վրայ մնալուն հաստատությունը շատ կենսական կը մնայ ու անփոխարինելի:

Կ'եզրափակեմ իմ խօսքը վերլիշելով մեծահարուստին ընթրիքը, որուն հրաւիրեալները չեկան, ու եկողները հրաւիրեալներ չէին, այլ անկեալներ ու անօթիներ: Այդ առակի ընթացքին մէկը յանկարծ իր սրտի ըղձամբը յայտնեց, ըսելով, «երանի որ կերիցէ՛ ճաշ յարձալութեան երկնից»։ Պատկերաւոր այդ առակով Յիսուս երկնքի Արժալութեան կը հրաւիրէր զանոնք որոնք ճաշակելով Սուրբ Սեղանէն

անընդհատ, պիտի բերէին իրենց ծառայութիւնը, ծառայութեամբ ճաշակելով ու մշտնջենական դարձնելով Աստուծոյ Արժալութեան սեղանը, առատ եւ օրհնաբեր:

«Եկեցէ՛ արժալութուն քո» խնդրանք ու հայցումով է մեր կողմէ ուղղեալ, իսկ «եղիցին կամք քո» խնդրանքէն շատ անդին անցնելով կը մնայ քրիստոնեայի կեանքի բովանդակ տեղութեան որպէս անոր պարտքը, հաւատքով լիացած գործ, ու անվերջ յառաջխաղացք երկրէն դէպի երկինք:

ԴՈԿՏ. Տ. ԶԱԻԷՆ ԱՐՁՈՒՄԱՆԵԱՆ

ՀՈԳԻԻՆ ՊՏՈՒՂՆԵՐԸ

Գրքիս մէջ երեւցող նախորդ յօդուածը յատկացուցած էինք հոգիի կողմէ գործուող ահաւոր եւ մեղաւոր արարքներու մասին: Ներկայ յօդուածը սակայն պիտի յատկացնենք հոգիի կողմէ գործուող շինարար եւ սփռելի գործոց մասին: Մարդերս կերտուած ենք Աստուծոյ պատկերին համաձայն: Մարդերուս մէջ եռացող հոգին սուրբ է եւ աստուածային նպատակներու համար ստեղծուած է: Ուրեմն մենք մեր հոգիին զօրութիւնը ոչ թէ չար նպատակներու համար պէտք է գործածենք այլ պէտք է գործածենք բարի եւ շինարար նպատակներու համար: Ըստ մեր Տիրոջ, մարդերուս էն տկարն անգամ կարող է հրաշքներ գործել իւր հոգիին սուրբ եւ պատուական զօրութեամբը:

Սուրբ Գիրքը եւ եկեղեցին, հոգիէն քիսած եւ հոգիին զօրութեամբը գործուած բարի բաներուն շնորհք եւ առաքինութիւն անունը կու տայ: Ս. Պօղոս առաքեալ իր ընդհանրական թուղթերուն մէջ շատ յաճախ կը խօսի սոյն շնորհներուն մասին եւ զանոնք կ'անուանէ

«պտուղ հոգւոյն»: Որո՞նք են այս պտուղները: Ստորեւ պիտի յիշատակենք անոնցմէ մի քանիսն:

ՔԱՂՅՐՈՒԹԻՒՆ

Աշխարհի լի է դառն եւ տրտմագին եղելութիւններով: Ամէնքս ալ կը ցանկանք ցնծութեան, երգերու եւ ծափի: Մեր ամէնօրեայ կերակուրներուն ամէնէն սիրելին անգամ պակասաւոր կ'ըլլայ եթէ քաղցրեղէնը անգոյ ըլլայ անոնց մէջ: Նոյնը կը պատահի մեր հոգեւոր կեանքին մէջ եթէ չունենանք «քաղցրութիւն» անուն պտուղը: Ճաշակած էք երեխաներու խօսքներուն, քրքիչներուն, համբոյրներուն եւ վազքի քաղցրութիւնը: Ո՞րքան երջանիկ կ'ըլլանք երբ դրացի մը կամ գործաւոր մը իր խօսքերը շաղախէ քաղցրութեամբ, անուշութեամբ եւ մեղրով: Զար խօսքերը, ատելալառ մոնչիւնները կը նմանին մուրնի այն հարուածներուն որոնք հիւանդութիւն կը սփռեն թէ՛ խօսողին եւ թէ խօսեալին վրայ:

ՀԵԶՈՒԹԻՒՆ

Անհատնում է թիւը այնպիսի անձերու որոնք անբարտաւան են, գոռոզ են, անձնասէր են եւ պոռոտախօս են: Բարեկամներ, հեզութիւնը տկարութեան նշան մը չէ որեւէ տոն: Այլ ապացոյց ներքին եւ հոգեւոր քաջութեան: Քրիստոս ինքզինքն «խոնարհ եւ հեզ» անուանեց: Քրիստոս թէեւ թագաւոր մըն էր բայց խոնարհ եղաւ եւ ծառայութիւն զգեցաւ: Հեզ եւ խոնարհ մարդիկ կ'ըլլան նաեւ խաղաղասէր եւ հանդարտաբարոյ: Անոնք ինքնաբաւ են, ժուժկալ են, երջանիկ են եւ գոհունակ են:

ԵՐԿԱՅՆԱՄՏՈՒԹԻՒՆ

Ահաւասիկ ուրիշ բարի պտուղ մը հոգիի: Ներկայ դարուս կեանքն հեւ ի հեւ ընթացող վազք մըն է: Ամէն բանի արագութիւնը կը փնտռենք եւ յանկարծական առարկաներու ետեւէն կ'երթանք: Դանդաղաշարժը կ'արհամարհենք: Կը պոռանք, կը ջղայնանանք եւ կը յուզուինք: Մենք մեր երկնաւոր Հայրը «երկայնամիտ» կ'անուանենք: Այսինքն Հայր մը որ դանդաղօրէն կը զայրանայ եւ գիտէ ներել: Բայց օրինակ չեն առներ իրմէ:

ԻՄԱՍՏՈՒԹԻՒՆ

Իմաստութիւնը կը յաջորդէ երկայնամտութեան, որպէս պտուղ եւ արգասիք հոգեւոր զօրութեանց: Սողոմոն թագաւոր Աստուծոյ միայն ու միայն իմաստութիւն խնդրեց: Քրիստոսի առաքեալները Հոգեգալուստի օրը երկնային իմաստութեամբ լեցուեցան:

ՀԱԻԱՏՔ, ՅՈՅՍ, ՍԷՐ

Սուրբ Պօղոս Առաքեալ հոգիէն բղխած պտուղներուն շարանը իր լրումին կը հասցնէ յիշատակելով փրկարար զօրութիւնը Քրիստոնէական «հաւատքի, յոյսի եւ սիրոյ»: Առաքինութիւններ եւ պտուղներ որոնք մեզ կ'առաջնորդեն յաւիտեանական երանութեան:

Քրիստոս հոգի էր, եւ մարմին առաւ որպէս զի զմեզ հոգիին աշխարհները տանի: Մեր Հայրապետները զՔրիստոս անուանեցին «առաջին պտուղ ննջեցելոց»: Հայր Աստուած մարդերս դրախտին եւ պտղաստաններուն արժանի տեսաւ: Պտուղը էական է թէ՛ մարմնաւոր եւ թէ՛ հոգեւոր կեանքի բարօրութեանը համար: Աղօթենք որ Տէր Յիսուս Քրիստոս մեր տուններէն վանէ եւ «չորցնէ չար մշակներուն չար պտուղները եւ չար սերմերը»:

ԿԱՐԷՆ Ա.ՔԷՆՅ. ԿՏԱՆԵԱՆ